

Sygn. akt III Ca 707/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 października 2015 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Z. w G.

przeciwko M. G. (G.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 14 stycznia 2015 r., sygn. akt I C 792/14

oddala apelację.

SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 707/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy w Raciborzu oddalił powództwo B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. przeciwko M. G. o zapłatę.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że 26 kwietnia 2011r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności pomiędzy powodem a (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W..

23 września 2013r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Rejonowy oddalił powództwo, gdyż powód, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. nie dołączył dokumentów, z których wynikałoby, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty powodowi kwoty 664,09 zł. Wskazując, że powód do pisma z dnia 2 września 2014r. dołączył jedynie kopie: umowy kredytu, bte i wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, Sąd zwrócił uwagę, że w świetle przepisów k.p.c. i orzecznictwa Sądu Najwyższego przez dokument rozumie się jego oryginał, natomiast niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią, natomiast zwykła odbitka ksero nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała.

Sąd wskazał także, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy dokumentu urzędowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez bezpodstawne przyjęcie, że powód nie udowodnił legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia, mimo, iż w dokumentacji sprawy znajdują się

zarówno wyciąg z umowy cesji i wyciąg z załącznika do tej umowy zawierający dane nabytej wierzytelności, umowa kredytu odnawialnego, bankowy tytuł egzekucyjny, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda. Zarzucił także naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyjście poza zasadę swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji nie stanowią dowodów nabycia wierzytelności, mimo, iż okoliczność ta wynika wprost z przedmiotowych dokumentów; naruszenie art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne; naruszenie art. 128 k.p.c. i art. 129 k.p.c. polegające na ich błędnym zastosowaniu i uznaniu, że przedłożone przez powoda niepoświadczony za zgodność z oryginałem dokumenty nie mogą stanowić dowodu, podczas gdy zarówno strona pozwana jak i Sąd I instancji nie zażądał przedłożenia oryginałów w/w dokumentów, co miało istotny wpływ na wynik sprawy; naruszenie art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie wniosku w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania klauzulowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Olkuszu o sygn. akt I CO 429/11 oraz nierozpoznanie istoty sprawy.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za I i II instancję, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Art. 505¹ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Zatem, jeżeli Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja powoda jest nieuzasadniona i jako taka nie może odnieść w żadnym zakresie oczekiwanego skutku.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W świetle art. 509 k.c. dopuszczalne jest zbycie wierzytelności niedokładnie oznaczonej, jeżeli można ją określić na podstawie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach: z dnia 5 września 2001r., I CKN 379/00; z dnia 5 listopada 1999r. III CKN 423/98). Oznaczenie wierzytelności powinno nastąpić poprzez wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Zgodnie z art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lutego 2002r. (II CKN 1160/99), przepis ten nie przewiduje rygору nieważności w razie dokonania przelewu bez zachowania wymogu formy pisemnej. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 74 § 1 k.c., niezachowanie formy pisemnej zastrzeżonej w art. 511 k.c. nie skutkuje nieważnością umowy przelewu, a jedynie określonymi ustawowo ograniczeniami dowodowymi.

Art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z tą zasadą na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jej roszczenia, natomiast na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia ekscpejji i faktów uzasadniających w jej ocenie oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82).

Stosownie do art. 232 k.p.c. na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki

prawne (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku: z dnia 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96; z dnia 11 lipca 2001r., V CKN 406/00; z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00)

W świetle powyższego to powód powinien wykazać, że dołączona umowa przelewu wierzytelności dotyczy pozwanej. Uwzględniając przy tym treść art. 511 k.c., należy zwrócić uwagę, że „pismem stwierdzającym wierzytelność może być zarówno dokument będący wynikiem zachowania zwykłej formy pisemnej, jak i tym bardziej kwalifikowanej formy pisemnej: akt notarialny, pismo z urzędowym poświadczeniem podpisu lub pismo z urzędowym poświadczeniem daty, pismo w postaci elektronicznej opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu (art. 78 § 2 k.c.).” (Agnieszka Rzetecka-Gil - Komentarz do art.511 Kodeksu cywilnego).

Za dowód taki nie można uznać wydruku wyciągu z załącznika do umowy cesji wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011r. Umowa z dnia 26 kwietnia 2011r. zawarta z (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W. ma bowiem ramowy charakter, natomiast załącznik do umowy, na którym wymieniono imię i nazwisko pozwanej, jej numer PESEL oraz stan jego zadłużenia, stanowi jedynie wydruk komputerowy. Załącznik ten został jedynie podpisany przez pracownika J. P., co stanowi potwierdzenie, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Nie jest zatem zasadne twierdzenie powoda, iż wykazał nabycie wierzytelności pierwotnego wierzyciela w stosunku do pozwanej.

Sąd Okręgowy podziela także pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2013r., sygn. akt I ACz 284/13, iż oświadczenie funduszu tylko potwierdzające istnienie wierzytelności i nabycie ich przez fundusz nie mieści się w kategorii dokumentów urzędowych wymienionych w art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i w konsekwencji nie może stanowić wystarczającej podstawy do wykazania przejścia uprawnień na następcę.

Wykazanie faktu przejścia uprawnień, tu: nabycia wierzytelności w drodze umowy cesji, wymaga zaoferowania odpowiednich dowodów, czego – jak wyżej wskazano – powód nie uczynił. W konsekwencji trzeba uznać, że powód nie wykazał by przysługiwała mu legitymacja czynna, co prowadzić musiało do oddalenia powództwa.

Z tych przyczyn na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.

SSO Andrzej Dyrda